

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 29/2016
26.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.К., због кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. у вези става 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К., адвоката П.А., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.388/10 од 23.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1158/15 од 18.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.388/10 од 23.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1158/15 од 18.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К бр.388/10 од 23.07.2015. године, окривљени С.К., оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и осам месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.09.2006. до 05.12.2006. године.

Истом пресудом на основу члана 264. став 1. ЗКП, у вези са чланом 261. став 2. ЗКП, обавезан је окривљени С.К. да суду плати трошкове кривичног поступка у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења, чију висину ће суд на основу члана 262. став 2. ЗКП утврдити посебним решењем, а на основу члана 258. став 4. ЗКП оштећени В.С. је са имовинско правним захтевом упућен на парнични поступак, док су оштећени Д.В. и Б.К. на основу члана 258. став 3. ЗКП са имовинско правним захтевом упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1158/15 од 18.11.2015. године усвајањем жалбе браниоца окривљеног С.К., адвоката Д.Т., а поводом жалбе браниоца окривљеног адвоката П.А. и по службеној дужности у смислу одредбе члана 451. став 2. ЗКП преиначена је пресуда Основног суда у Старој Пазови К бр.388/10 од 23.07.2015. године у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног С.К. за продужено кривично дело тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. КЗ за које је оглашен кривим том пресудом осудио на казну затвора у трајању од једне године и три месеца у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05.09.2006. до 05.12.2006. године, док су у преосталом делу жалбе бранилаца окривљеног одбијене као неосноване и у непреиначном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.К., адвокат П.А., због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, а из образложења произилази да је захтев поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд увоји захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи кривичне одговорности или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење и одлуку.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.К. је неоснован.

Бранилац окривљеног С.К. у захтеву наводи да се побијане пресуде заснивају на незаконитим доказима, на видео снимку, који је изведен иако није испуњен ни један услов из члана 132а став 3. тада важећег ЗКП, па је коришћење видео снимка као доказа незаконито и недопустиво, јер у поступку није утврђивана његова аутентичност, није искључена могућност фотомонтаже, видеомонтаже и других облика фалсификовања, а није постојала ни сагласност окривљеног за извођење оваквог доказа, чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. У захтеву се даље наводи да у конкретном случају нема елемената продуженог кривичног дела тешке крађе, за које је окривљени С.К. оглашен кривим, јер покушај крађе 15.08.2006. године није доказан, а и нису испуњени законски услови за постојање продуженог кривичног дела - не ради се о временској повезаности радњи извршења кривичних дела, не

постоји истоветност оштећених и не ради се о истом месту извршења кривичних дела, чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног С.К. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног С.К. стичу сви субјективни и објективни елементи продуженог кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 61. КЗ, као и да је видео запис сигурносне камаре СТР „В.“ у потуности у складу са одредбом члана 132а став 6. раније важећег ЗКП, које Врховни касациони суд у свему прихвата, и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**